

seca, ne znam šta da kažem. Nije bilo prilike. Bit će da je doista čestit čovjek. Ali njegovi predšasnici! Za pet rana božjih! Turci su mogli, u mirno doba, da rade od nas što im drago; mi, dušu u se! a zašto?

— Da se ne pomuti mir.

— Kakav mir! — upade Božo. — Na granici se mira ne pozna! Na granici ne prođe dan bez kakve razmirice.

— U ostalom, braćo — nastavi Dujam nešto tiše —; ja mislim, da Turci ne napadaju nas poradi nas, nego poradi naših gospodara.

— Da, poradi naših gospodara! — naglasi Božo.

— Dapače, — još tiše će Dujam — ja držim, da bismo se mi i Turci lako nagodili.

— Kako to? — začudila se oba kormilara.

— Kako? . . . . Recite mi kako govore Turci?

— Ovi naši? Hrvatski, — odgovori Božo.

— A naši gospodari? Govore li oni hrvatski? Nije to baš mala stvar, što mi i Turci hrvatski govorimo, jer to znači da nas jezik nekud blizu veže, da smo si blizu, ne samo kao ljudi. Znate li, što sam jednoć kod strica kanonika čuo, da se hrvatski divani i kod cara u Stambulu!

— U Stambulu! da se hrvatski divani?

— Pa što mislite, da ima malo naroda pod carem u Stambulu, koji hrvatski zbore? I bečki car šalje u Stambul na dogovore samo naše ljude, Hrvate. Druge kakve ne bi u Carigradu razumjeli! Pa što mislite, da je nama bolje, nego li našoj braći pod Sultanom?

— Kakvo bolje! — upadne Marko. — Čuo sam od naših Poljičana, da su odahnuli, otkad su Turci primakli svoju granicu do u splitsko polje.

— I ja sam čuo nešto takva — potvrdi Božo.

— Slobodno ti, rekli su mi Poljičani, da se moliš Bogu, kao i prije; znadeš koliko imaš da platiš; a sirotinji je Turčin milostiv.

— Nema glada, ne, u carevoj zemlji! — upade Božo. — A kod nas pod principom, taj je bič redovit gost! Pa je Turčin junak, nije kukavica!

— To je sveta istina — prihvati Dujam. — Nama gore ne može da bude! A svemu su krivi oni u Lagunama! Zar bi nas Turci ovako napastovali, zar bi po miloj volji upadali preko granice, da ne znaju kakvi su nam gospodari?

— Ja u to vjerujem kao u sveto Evanđelje! — važno će Božo.